

Sygn. akt II AKz 716/15

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2015 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SA Mirosław Ziąja

Protokolant: Bożena Waniek

przy udziale **Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Dariusza Wiory**

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko **K. E. (E.)**

oskarżonemu o przestępstwo z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. i art. 280 § 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

zażalenia obrońcy oskarżonego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 1 grudnia 2015 roku, sygn. akt XVI K 118/15

w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n a w i a

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 1 grudnia 2015 roku, w sprawie o sygn. akt XVI K 118/15, Sąd Okręgowy w Katowicach, przedłużył wobec oskarżonego K. E. stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, zastosowanego na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Chorzowie z dnia 30 października 2014 roku, sygn. akt VII Kp 383/14 i określił dalszy czas jego stosowania do dnia 2 lipca 2016 roku, godz. 12.00.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł obrońca oskarżonego zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych polegający na założeniu, że prognozowana wysoka kara pozbawienia wolności grożąca oskarżonemu, może skłaniać go do podejmowania działań mających na celu zakłócenie prawidłowego toku postępowania.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez zwolnienie oskarżonego K. E. ze środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania i zastosowanie w to miejsce wobec oskarżonego K. E. środka zapobiegawczego o charakterze wolnościowym w postaci dozoru Policji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie obrońcy oskarżonego nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w Katowicach w sposób prawidłowy wykazał, iż w stosunku do oskarżonego koniecznym jest dalsze stosowanie najsurowszego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, tym bardziej że spełnione zostały przesłanki, od których możliwość ta jest uzależniona.

Analiza dowodów zawartych w przedstawionych aktach sprawy, a szczegółowo wymienionych w uzasadnieniu skarżonego postanowienia, prowadzi do wniosku, że na obecnym etapie postępowania sądowego stosowanie wobec oskarżonego najsurowszego środka zapobiegawczego jest konieczne, albowiem przemawia za tym zarówno przesłanka ogólna stosowania środków zapobiegawczych w postaci dużego prawdopodobieństwa popełnienia przez niego zarzuconego mu przestępstwa, stanowiącego kwalifikowaną postać zbrodni zabójstwa, określona w przepisie art. 249 § 1 kpk, jak również przesłanki szczególne, wymienione w art. 258 § 1 pkt 1 i 2 kpk oraz w art. 258 § 2 kpk. Oczywistym jest przy tym, iż potrzeba zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania w rozumieniu ogólnej przesłanki stosowania tymczasowego aresztowania z art. 249 § 1 kpk nie jest tożsama ze stwierdzeniem, iż oskarżony swym zachowaniem wyczerpał znamiona zarzucanego mu czynu, gdyż jednoznaczne ustalenie powyższego na obecnym etapie postępowania nie jest jeszcze możliwe. Definitywne ustalenie faktów oraz ich ostateczna ocena, co do sprawstwa

i zawinienia oskarżonego będą mogły mieć miejsce dopiero po zgromadzeniu całości materiału dowodowego, na etapie wyrokowania. Jednocześnie należy zaznaczyć, że jak dotąd nie ujawniły się w sprawie okoliczności, które omawiane wyżej prawdopodobieństwo niweczyłyby, czy też w dużym stopniu osłabiały.

Przeprowadzona przez Sąd Apelacyjny kontrola odwoławcza doprowadziła także do tożsamych wniosków, jakie zaprezentował sąd I instancji w zakresie szczególnej przesłanki tymczasowego aresztowania, o jakiej jest mowa w art. 258 § 2 kpk. Jakkolwiek nie sposób w chwili obecnej prognozować sądowego wymiaru kary, Sąd Apelacyjny, na podstawie znanych do tej pory okoliczności sprawy, doszedł do przekonania, iż w wypadku ostatecznego ustalenia w toku postępowania sądowego sprawstwa oskarżonego K. E. i przypisania mu winy za czyn w takiej postaci, w jakiej jest mu obecnie zarzucany (tj. z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. i art. 280 § 2 k.k. przy zast. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.), wysoce prawdopodobnym jest wymierzenie mu surowej kary pozbawienia wolności. Zaznaczyć przy tym należy, że określona przez ustawodawcę w przepisie art. 258 § 2 kpk przesłanka stosowania tymczasowego aresztowania opiera się na założeniu, że oskarżony może podejmować próby zakłócenia prawidłowego toku postępowania, gdy spodziewa się orzeczenia względem siebie surowej kary i w takiej sytuacji nie jest konieczne szczegółowe wykazywanie, że zachodzą inne szczególne okoliczności uzasadniające obawę, iż będzie utrudniać postępowanie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2009 roku, WZ 15/09). W konsekwencji oznacza to, że stwierdziwszy zagrożenie surową karą Sąd może stosować ww. środek zapobiegawczy, nawet wówczas gdy z materiału dowodowego nie wynika, by oskarżony podejmował jakiegokolwiek próby destabilizowania toku postępowania. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego zaprezentowanym w postanowieniu z dnia

26 listopada 2014 roku, sygn. II KK 83/14 – „Groźba surowej kary rodzi domniemanie, że osoby podejrzewane o popełnienie przestępstwa lub oskarżone o to mogą podejmować próby bezprawnych działań destabilizujących prawidłowy tok postępowania. Jak wprost wynika

z art. 258 § 2 kpk obawa wymierzenia oskarżonemu surowej kary, może skłonić go do podejmowania działań zmierzających do zakłócenia prawidłowego toku toczącego się postępowania, a więc takich o których mowa w art. 258 § 1 pkt 1 i 2 kpk. Zważywszy natomiast, że wskazana w art. 258 § 2 kpk okoliczność ma charakter domniemania prawnego, nie jest konieczne dowodowe wykazywanie, czy oskarżony podejmował już w przeszłości konkretne działania w tym kierunku”. Zatem obawa, a zarazem prognoza orzeczenia wobec oskarżonego surowej kary nie jest rezultatem jedynie ustawowego, a więc hipotetycznego zagrożenia karą pozbawienia wolności za przestępstwo, którego sprawstwo oskarżonemu zarzucono, ale efektem oceny okoliczności ich dokonania (vide postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 5 stycznia 2012 roku, sygn. II AKz 13/12).

Mając więc w polu widzenia przytoczone uwarunkowania niniejszej sprawy oraz intensywność powołanych przesłanek, które nie uległy do tej pory umniejszeniu w stopniu podważającym celowość dalszego stosowania tymczasowego aresztowania – wbrew twierdzeniom obrońcy – uprawnionym jest wniosek, iż oskarżony K. E. mógłby podejmować działania zmierzające do zakłócenia postępowania i dlatego jedynie dalsze stosowanie wobec niego środka zapobiegawczego o charakterze izolacyjnym w pełni zabezpieczy prawidłowy jego tok w rozumieniu art. 258 § 2 kpk.

Sąd Apelacyjny nie podzielił argumentacji skarżącego w tym zakresie,

w którym odwołuje się on do stanowiska Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, zgodnie z którym nieprawidłowe jest odwoływanie się jedynie do obawy matactwa w sytuacji, gdy cały materiał dowodowy został już zgromadzony. Po pierwsze podkreślenia wymaga, iż w sprawie o sygn. akt XVI K 118/15 postępowanie dowodowe jest kontynuowane, a dotychczas zeznania złożyła jedynie część świadków zawnioskowanych przez prokuratora do przesłuchania przed Sądem, a ponadto – jak już wspomniano powyżej – okoliczność wymieniona w art. 258 § 2 kpk ma charakter domniemania prawnego i nie jest konieczne dowodowe wykazywanie, że oskarżony podejmował już w przeszłości konkretne bezprawne działania destabilizujące prawidłowy tok postępowania.

Tym samym zdaniem sądu odwoławczego, na obecnym etapie postępowania sądowego, mając na względzie zasadę ultima ratio stosowania najbardziej dotkliwego ze środków zapobiegawczych, nadal jedynie izolacyjny środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania, w sposób należyty zabezpieczy prawidłowy tok postępowania w niniejszej sprawie, bowiem środki o charakterze wolnościowym (w tym proponowany przez obrońcę dozór Policji), nie dają takiej gwarancji.

Niemniej jednak należy podkreślić, że zważywszy na dość długi okres dotychczasowego stosowania wobec oskarżonego najsurowszego ze środków zapobiegawczych, Sąd Okręgowy w Katowicach winien zintensyfikować czynności w niniejszej sprawie, aby w okresie na jaki przedłużono w zaskarżonym postanowieniu stosowanie wobec oskarżonego aresztu tymczasowego, zakończyć postępowanie dowodowe i przystąpić do wyrokowania.

Na koniec zaznaczyć trzeba, iż Sąd Apelacyjny nie dopatrył się okoliczności z art. 259 kpk, które mogłyby wskazywać na potrzebę odstąpienia od dalszego stosowania wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania, a zażalenie nie zawiera w tej kwestii jakichkolwiek innych argumentów, które mogłyby powodować zmianę lub uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Zważywszy na wskazane powyżej okoliczności, Sąd Apelacyjny postanowił jak w części dyspozytywnej.

Z.

- o treści postanowienia powiadomić oskarżonego oraz jego obrońcę,
- akta zwrócić.

Katowice, dnia 16 grudnia 2015 roku.